

HARLEQUIN®

Kingitused

Rachael Thomas

ABIELU PÄRANDI
NIMEL

Originaali tiitel:
Rachael Thomas
A Ring to Claim His Legacy
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kristina Guhse
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2018 by Rachael Thomas
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D07365619
ISBN 978-9949-82-445-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Marco Silviano tähelepanu oli jäägitult endale tõmmanud vormikas blondiin, kes äsja endale ja sõbrannale šampanjat tellis. Isegi ta hääl oli uskumatult seksikas ning baari hämaras valguses sätendav eresinine kleit, mis naise lopsakaid kurve kattis, oli enam kui võrgutav. Marco keha reageeris kõigele sellele ootuspäraselt.

Marco kutsus tagasihoidliku viiepega baarimehe enda juurde. „Õelge daamidele, et šampanja on minu poolt.“

„Jah, härra. Kuidas on teie nimi?“ küsis baarimees.

Marco oli tulnud siia saarel asuvasse luksuslikku puhkekeskuse, mis oli Silviano Leisure Groupi uusim osa, veendumaks, et kõike tehakse täpselt nii, nagu tema seda tahab. Ta oli kogemustest õppinud, et parim on paljastada oma tõeline identiteet mitte kohe saabudes, vaid hiljem, kui ta on kõike ise näinud nagu iga külastaja.

„Marco,“ sõnas ta rahulikult, jättes perekonnanime ütlemata.

Ta jälgis, kuidas baarimees ta teate edasi andis. Kaks naist pöörasid pilgud sõnumitoojalt talle, kuid see oli jumalik blond, kes Marco tähelepanu köitis. Marco pilk kohtus naise omaga, midagi kirjeldamatut võlvus kaarena nende vahel ja ühendas neid. Marco ahmis ehmatuse tõttu sügavalt ja järsult õhku. Seda polnud kunagi varem juhtunud. Ta polnud kunagi kogenud tunnet,

et maailmas lakkavad olemast kõik asjad või inimesed peale selle ainsa, keda ta vaatab.

Ta kogus end kiiresti, naastes oma tavapärase sarmi juurde, ning tõstis klaasi. Ta märkas ähmaselt ka naise sõbrannat, kes tänades oma klaasi tõstis, naeratas ja ütles midagi naisele, kelle pilk ikka veel Marcol püsis. Blondiini näoilmet võis selgelt näha, et ta oli sellest, mis nende vahel just toimunud oli, sama rabatud kui Marco. Sõbranna kadus Marco vaateväljast. Ta nägi vaid blondiini, tema pikki lainjaid juukseid, mis langesid õlgadele ja puhkasid täidlastel rindadel, mis olid tänu suure dekolteega kleidile ahvatlevalt varjatud ja ometi võrgutavalt paljastatud.

Naine naeratas ja tõstis klaasi. See oleks pidanud olema süütu žest, kuid mingil põhjusel oli see pööraselt erootiline. Väljakutsuv. Kuumus sööstis Marco kubesse ja lubadus, mille vanemad olid temalt põhimõtteliselt välja pressinud, et ta abiellub kena tüdrukuga ja loob pere, haihtus nagu loojuv päike.

Ta oli siin, kehastudes nädalaks ajaks külastajaks. Täiuslik võimalus põgeneda selle pere nõudmiste eest, kelle hulka ta polnud enda arvates kunagi päriselt kuulunud. Viimasel ajal oli nii palju juhtunud ja seetõttu oli korduvalt esile kerkinud küsimus, millal ta abielluda kavatseb. Ta oli pagenud Silvano Leisure Groupi New Yorgi peakontorist, hüljates tegevdirektori otsused ja juhatuse koosolekud, et pääseda perekonna usutlemistest.

Isa hiljutine südamerabandus oli paljastanud suuri perekonnasaladusi ning kõik need korrad, mil ta oli

püüdnud, kuid polnud suutnud isa ootustele vastata, olid tulnud teda kummitama. Kõik mälestused olid püsinud pilkavatena tema juures, lisaks pidevad meeldetuletused, et vaid temalt oodatakse järgmist Silviano pärijat. Ning isa oli väga huvitatud, et see oleks poiss.

Marco ainus õde Bianca polnud kahjuks võimeline lapsi saada ja see tähendas nüüd, et Marco oli ainus, kes võiks saada Silviano järglase, kes päriks kõik selle, millele tema vanaisa oli Itaaliast New Yorki emigreerudes aluse pannud.

Ehk oleks väike flirt selle blondiga just see, mis aitaks neid mõtteid mujale juhtida. Ta polnud ju veel abielus ja ta kavatses seda võimalikult kaua vältida. Marco pulss hakkas perutama, kui ta mõtles flirdile selle jumalikult vormika blondi naisega. Ja miks mitte? Ta oli nädalaks kaugel New Yorgist, kaugel perekonna survest. Liigagi ruttu tuleb tal naasta oma tõelise elu juurde, kuid hetkel oli vaja teha teisi, palju tähtsamaid valikuid.

Ta libistas end baaripukilt maha ja suundus naiste poole. Kui ta lähemale jõudis, kutsusid blondi säravsinised silmad teda flirtivalt, ent see, kuidas naine närviliselt alahuult hammustas, lõi Marco peaaegu jalust. Tundus, et kuigi naine seksikalt flirdib, pole ta selles nii kogunud, nagu mehele näidata üritab. Kas asi võis olla selles, et saare ilu ja kodunt eemal olek panid teda tegema asju, mida ta muidu ei teeks? Või oli asi vaieldamatus külgetõmbes, mis oli läbi sooja õhtu sööstnud sel hetkel, kui nende pilgud esmakordselt kohtusid? See

oli igal juhul uimastav segu mõlemast ja Marco kavatses seda täiel määral proovida.

„Aitäh šampanja eest,“ ütles naise sõbranna ja astus blondi selja taha, püüdes Marcot ja oma sõbrannat julgelt kokku viia.

„Jah, aitäh.“ Marco polnud oodanud pehmet helinat blondi naise hääles. Vaevumärgatav kõhklus selles ei sobinud kokku julge ja väljakutsuva disainerikleidiga, mis ta vormid täiuslikult esile tõi. Marco soovis teda enda lähedal hoida, teda enda vastas tunda, võtta seejärel sinise siidi ta seljast ja avastada naudinguid, mida naise seksikas keha lubas.

„Olge head,“ vastas Marco ja naaldus baariletile, brändiklaas käes, suutmata teha midagi muud, kui vaid nendesse silmadesse vaadata. See oli justkui ookeani sukeldumine, üha sügavamale ja sügavamale. Ta peaaegu tundis vett oma keha vastas. Ta pilgutas silmi. Mis tal viga oli? Ta oli veetnud viimastel nädalatel liiga palju aega koos õega, kes rääkis alati sellest, kuidas Marco kohtub ühel päeval seda õiget naist ja armub. Ning oma südamevalust hoolimata meenutas ta vennale, et perekond vajab poega. Et isa olukorra tõttu oli tähelepanu rohkem temale koondunud, olid õe pidevad märkused Marco abiellumisest ja vajadusest kinkida perekonnale Silviano järgmine pärija, veidi harvemaks jäänud. Marco teadis aga, et nii see ei jää.

Ainuüksi mõte pere loomisest oli Marcole täiesti võõras. Ta elu oli heitlik, ta nautis värske armulooga kaasnevat kirge. Ta ei soovinud pereelu mugavust, kui

ta polnud suutnud oma perregi sobituda. Mis puudutas armastust, mida õde talle pidevalt meelde tuletas, lubades, et ühel päeval see teda tabab, oli see kindlasti keelatud maa. Saanud teada ema saladuse ja põhjuse, miks ta iial isa armastust ära teenida ei suutnud, ei tahtnud ta armastusega midagi tegemist teha – mitte mingisugusega. Lapsepõlves oli talle väga vähe armastust osaks saanud ja ta oli veendunud, et polnud seda väärt. Nüüd, täiskasvanuna, polnud tal kavaski kunagi armuda.

Blond naine naeratas talle ja Marcot läbistas peatse jahtimise ootuses kuum jutt. „Tema on Julie Masters ja mina olen Imogen...“ Naine vaikis hetkeks, uurides mehe nägu, soovimata ilmselt oma tõelist identiteeti paljastada. „Lihtsalt Imogen.“

Eesnimede juurde jäämine sobis Marcole suurepäraselt. „Sa oled täna õhtul väga kaunis, *lihtsalt* Imogen.“ Marco naeratas naisele, teades, et ta sarm mõjub nii nagu alati ning kulminatsiooni ootus oli võimsam, kui ta pikka aega kogenud oli. „Mina olen Marco.“

Imogeni ripsmed võbelesid hetkeks, reetes tema häbelikkust, mis polnud kooskõlas tema väljakutsuva kleidiga, aga kui naine taas üles vaatas, oli tema pilk rahulik ja kindel.

„Tere, Marco.“ Naise hääl oli muutunud sumedaks ja väga seksikaks, süüdates sellega Marcos iha.

„Kas teie, kaks kaunist daami, naudite saart?“ küsis Marco neilt mõlemalt, püüdes jahutada äkki väga kuumaks muutunud õhustikku nende ümber.

„See on täiesti rabav.“ Imogeni sõnadest õhkus entusiasmi. „Me saabusime alles eile õhtul, aga ma olen sellesse kohta juba täiesti armunud.“

„See on jumalik,“ ütles Julie oma arvamuse välja ja pööras siis uuesti tähelepanu šampanjale.

Marco poleks osanud paremat tagasisidet oodata. Kõik, mida ta oli näinud sellest alates, kui pärastlõunal saabus, oli talle meele järele olnud, aga kuulda, et saar ja töötajad olid meeltnööda küllastajatele, selistele, kes said endale nii luksuslikke olusid lubada, pakkus veelgi enam rahuldust. „Kust te Juliega pärit olete?“

„Londonist,“ vastas Julie nii kiiresti, et see pani Marco võpatama. „Issi käskis meil veidi päikese käes puhata. Nii et siin me oleme.“

„Te olete õed?“ Marco pööras pilgu blondide juustega Imogenilt tumedate juustega Juliele.

„Nõod,“ vastas Imogen, ja Julie naeris justkui mingi nende omavahelise nalja peale, mistõttu Marco nende jutus kahtlema hakkas. Talle jäi mulje, et teda mässitakse mingi isikliku nalja sisse, aga kuni see tähendas, et tema ja Imogen said nende vahel tekkinud külgetõmbesse veelgi enam süüvida, ei hoolinud ta sellest.

Imogen pööras end Julie poole ja naised vahetasid pilgu, ent Marco ei suutnud tõlgendada, kas see oli hoiatus, ärritumine või šokk. Kui Imogen talle uuesti otsa vaatas, oli ta täidlastel huultel naeratus ja silmis üleannetu helk. See tugevdas Marco iha ja paiskas

veetlusesädemed kõrgemale. „Ja me oleme siin vaid nädalaks.“

„Siis tuleb meil sellest nädalast parim võtta.“ Marco jälgis, kuidas õhetus üle Imogeni põskede levis. Naine langetas pilgu klaasi, justkui saaksid mullid aidata tal otsustada, kas ta soovib seda teha.

„Mina ütlesin täpselt sama.“ Julie naerune hää l kis kus Marco tähelepanu Imogenilt. „Kui te mind vabandate, siis ma lähen ja teen just seda.“

Imogen tõstis kiiresti pea ja vaatas põgusalt Marcole otsa, enne kui pilgu tagasi Juliele pööras. „Kas tõesti?“

„Jah.“ Julie naeris eemaldudes ja ta samm oli pea-aegu kekslev. „Marco on sulle seltsiks, ma olen selles kindel.“ Marco teadis täpselt, mis siin toimus. Julie oli märganud sädet, mis nende vahel süttinud oli, ja mängis nüüd kosjasobitajat.

Marco pööras pilgu uuesti Imogenile. Talle meeldis naise häbelikkus. Üllataval kombel tundus talle mõte sellest, et tal tuleb ilusat naist võluda, värskendavana, selle asemel, et naine ise talle nii-öelda jalge ette või voodisse langeks. See oli üks neist asjaoludest, mida ta oma rikkuse ja perekonnanimega kaasnevaks puuduseks pidas. Naised ei näinud enam teda ennast, nad nägid vaid seda, mida ta neile pakkuda võiks, aga *libtsalt* Imogen tundus selle kõige taustal erinev, hoolimata disainerkleidist, mis naisel seljas oli. Marco tajus selgelt, et selline suhtumine ja teod olid pigem omased Imogeni nõole kui talle endale.